DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ODBUDOWY

WARSZAWA — Nr 5 — 16 LIPCA 1947

TREŚĆ:

69

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o ulgach inwestycyjnych.

Art. 1. Celem skierowania kapitałów prywatnych do wzięcia udziału w gospodarczej odbudowie kraju udziela się ulg inwestycyjnych na zasadach, określonych w niniejszej ustawie.

Art. 2. 1. Sumy wydatkowane na inwestycje, określone w art. 3:

1) nie podlegają dochodzeniu przez władze skarbowe co do ich pochodzenia,
2) zwalnia się od podatku, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72), jeżeli nie zostały opodatkowane tym podatkiem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,
3) zwalnia się od podatku dochodowego, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99), jeżeli nie zostały opodatkowane tym podatkiem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy; przepis ten nie dotyczy jednak sum, pochodzących z dochodów, osiąganych po dniu wejścia w życie niniejszej pstawy.

2. Sumy, określone w ust. 1, mogą być wydatkowane zarówno z zasobów w walucie krajowej jak i w walutach obcych, a także w należnościach lub innych wartościach, posiadanych w kraju lub zagranicą.

Art. 3. Za inwestycje w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się:

1) odbudowę, przebudowę lub budowę nieruchomości,
2) założenie nowego przedsiębiorstwa na terenach Ziem Odzyskanych,
3) nabycie lub wydzierżawienie nieruchomości mieszkalnych, przemysłowych oraz przedsiębiorstw przemysłowych wszelkiego rodzaju, dokonane na zasadzie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389),
4) uwidocznione w księgach powiększenie kapitału zakładowego lub obrotowego przedsiębiorstw, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy,
5) założenie innych przedsiębiorstw, które określi rozporządzenie Ministra Przemy-

słu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu,

6) przywóz towarów z zagranicy na podstawie otrzymanych zezwoleń przywozowych, stwierdzających, iż przywóz podlega przepisom niniejszej ustawy.

Art. 4. 1. Ulgi, określone w art. 2, stosuje się do inwestycji, wymienionych w art. 3 pkt 4, jeżeli zostaną dokonane i zgłoszone właściwemu urzędowi skarbowemu w terminie do dnia 31 sierpnia 1947 r., a do pozostałych inwestycyj, jeżeli zostaną dokonane i zgłoszone w terminie do dnia 31 grudnia 1947 r.

2. Jeżeli całkowite zużycie sum nie może nastąpić na cele określone w art. 3 pkt 1), 2), 3), 5) i 6) w terminie do dnia 31 grudnia 1947 r., inwestycje będą korzystały z ulgi, jeżeli całkowita suma tych inwestycji zostanie w powyższym terminie zgłoszona właściwemu urzędowi skarbowemu, a zużyta do dnia 30 czerwca 1948 r.; termin ten może być przedłużony rozporządzeniem Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu i Odbudowy.

Art. 5. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Odbudowy.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 221 z dn. 13 czerwca 1947 r.).

70

DEKRET

z dnia 27 marca 1947 r.

o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnych władz administracyjnych.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71) i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Przekształca się urząd Ministra Przemysłu w urząd Ministra Przemysłu i Handlu.

2. Sprawy zastrzeżone w dotychczasowych przepisach prawnych właściwości Ministra Przemysłu, Ministra Aprowizacji i Handlu oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego, a należące w myśl art. 2 do zakresu działania Ministra Przemysłu i Handlu, przechodzą do zakresu działania Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2. Do zakresu działania Ministra Przemysłu i Handlu należą:

1) sprawy polityki przemysłowej i polityki handlu wewnętrznego, a sprawy polityki handlu zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych;

2) sprawy państwowego przemysłu i handlu z wyłączeniem spraw zastrzeżonych innym ministrom na mocy przepisów specjalnych;

3) sprawy handlu zagranicznego, a w szczególności:

   a) prowadzenie rokowań przy zawieraniu umów handlowych oraz nadzór nad ich wykonaniem przy udziale Ministra Spraw Zagranicznych i przy współudziale innych władz zainteresowanych;

   b) regulowanie obrotu towarowego między Polską a zagranicą;

   c) wyznaczanie radców handlowych, attachés handlowych, wyznaczanie i wysyłanie przedstawicieli w sprawach handlu zagranicznego, w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych;

4) sprawy administracji przemysłowej;

5) sprawy górnicze i administracji górniczej oraz służba geologiczna;

6) nadzór nad organizacjami i zrzeszeniami przemysłowymi, rzemieślniczymi i handlowymi oraz nad samorządem gospodarczym przemysłu, handlu i rzemiosła;

7) sprawy nadzoru nad urządzeniami wymagającymi dozoru przemysłowo-technicznego, sprawy probiercze oraz kontroli miar;

8) sprawy ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych;
9) sprawy przemysłowego i handlowego szkolenia zawodowego przy współudziale władz zainteresowanych;
10) inne sprawy przekazane właściwości Ministra Przemysłu i Handlu w drodze przepisów szczególnych.

Art. 3. 1. Przekształca się urząd Ministra Aprowizacji i Handlu w urząd Ministra Aprowizacji.

2. Sprawy zastrzeżone w dotychczasowych przepisach prawnych właściwości Ministra Aprowizacji i Handlu, a należące w myśl art. 4 do zakresu działania Ministra Aprowizacji, przechodzą do zakresu działania Ministra Aprowizacji.

Art. 4. Do zakresu działania Ministra Aprowizacji należy piecza nad należytym zaopatrywaniem ludności w środki żywnościowe i inne artykuły powszechnego użytku, a w szczególności:
1) sprawy zabezpieczania dla celów zaopatrywania ludności środków żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku;
2) sprawy zasad dysponowania zapasami środków żywnościowych i innych artykułów powszedniego użytku;
3) sprawy normowania spożycia środków żywnościowych oraz reglamentowanych artykułów powszedniego użytku;
4) sprawy polityki cen i kosztów reglamentowanych środków żywności i artykułów powszedniego użytku;
5) sprawy zasad rozdziału reglamentowanych środków żywności i artykułów powszedniego użytku;
6) opracowywanie zasad racjonalnego żywienia i propagowanie tych zasad w porozumieniu z innymi zainteresowanymi władzami;
7) inne sprawy przekazane właściwości Ministra Aprowizacji w drodze przepisów szczególnych.

Art. 5. 1. Przekształca się urząd Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego w urząd Ministra Żeglugi.

2. Sprawy zastrzeżone w dotychczasowych przepisach prawnych właściwości Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego, a należące w myśl art. 6 do zakresu działania Ministra Żeglugi, przechodzą do zakresu działania Ministra Żeglugi.

Art. 6. 1. Do zakresu działania Ministra Żeglugi należą sprawy polityki morskiej, a w szczególności:
1) sprawy żeglugi morskiej;
2) sprawy administracji morskiej;
3) sprawy portów i przystani morskich, jak również urządzeń portowych i nabrzeża morskiego;
4) sprawy przeładunku portowego;
5) sprawy nadzoru nad urządzeniami żeglugi, portów i rybołóstwa wymagającymi dozoru technicznego;
6) sprawy rybołóstwa morskiego;
7) sprawy przemysłu okrętowego, morskiej floty handlowej i rybackiej;
8) sprawy przedsiębiorstw żeglugowych, portowych i połowów morskich oraz przedsiębiorstw usługowych związanych bezpośrednio z żeglugą i rybołóstwem morskim;
9) wyznaczanie i wysyłanie za granicę przedstawicieli w sprawach, które wchodzą w zakres działania Ministra Żeglugi oraz zawieranie umów międzynarodowych w tych sprawach;
10) sprawy morskiego szkolenia zawodowego przy współudziale władz zainteresowanych;
11) inne sprawy przekazane właściwości Ministra Żeglugi w drodze przepisów szczególnych.

2. Sprawy wymienione w ust. 1 pkt 9) Minister Żeglugi wykonuje przy udziale Ministra Spraw Zagranicznych.

Art. 7. Sprawy zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów w przepisach dotyczących miernictwa i pomiarów kraju przechodzą do zakresu działania Ministra Odbudowy.

Art. 8. Sprawy zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów w przepisach dotyczących mienia poniemieckiego i opuszczonego oraz urzędów likwidacyjnych przechodzą do zakresu działania Ministra Skarbu.

Art. 9. 1. Sprawy zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów w przepisach dotyczących statystyki państwowej i Głównego Urzędu Statystycznego z wyjątkiem wyszczególnionych niżej przchodzą do zakresu działania Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

2. Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Prezesa Rady Ministrów przedstawiony przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania. Wiceprezesów Głównego Urzędu Statystycznego mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego przedstawiony przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

3. Rozporządzenia w sprawie wykonania dekretu z dnia 31 lipca 1946 r. o organizacji statystyki państwowej i o Głównym Urzędzie Statystycznym (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 239) wydaje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

4. Statut organizacyjny Głównego Urzędu Statystycznego nadaje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego przedstawiony przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 10. Sprawy Instytutu Gospodarstwa Narodowego zastrzeżone właściwości Prezesa Rady Ministrów przechodzą do zakresu działania

Prezesa Centralnego Urzędu Planowania z wyjątkiem spraw zastrzeżonych właściwości Prezesa Rady Ministrów w art. 4, 6 i 7 dekretu z dnia 22 lutego 1946 r. o utworzeniu i zakresie działania Instytutu Gospodarstwa Narodowego (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 66).

Art. 11. Urzędnicy i niżsi funkcjonariusze państwowi oraz pracownicy kontraktowi, zatrudnieni w działach służby, które na mocy niniejszego dekretu zostają przekazane do zakresu działania innego ministra, przechodzą z dniem wejścia w życie dekretu na służbę w odpowiednich działach zarządu państwowego.

Art. 12. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu traci moc obowiązującą dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o utworzeniu i zakresie działania Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 13)

Art. 13. 1. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Przemysłu i Handlu, Żeglugi, Aprowizacji, Spraw Zagranicznych, Odbudowy i Skarbu, każdemu w jego zakresie działania.

2. W wykonaniu niniejszego dekretu Rada Ministrów w razie potrzeby wyda w formie uchwały dalsze szczegółowe postanowienia o podziale zakresu działania między zainteresowane ministerstwa i urzędy.

Art 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

w/z Kierownik Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Karol Petrusewicz

Minister Aprowizacji i Handlu:
Włodzimierz Lechowicz

Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 130 z dnia 31 marca 1947 r.).

71

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1947 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665) — zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 16 otrzymuje brzmienie:
„Diety wynoszą dziennie 450 zł. Przy podróżach do m. st. Warszawy, do m. Gdańska i pow. gdańskiego, do m. Gdyni lub pow. morskiego oraz na teren Ziem Odzyskanych z wyjątkiem pow. gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego diety wynoszą 500 zł dziennie."

2) § 39 b. otrzymuje brzmienie:
„O ile funkcjonariusz państwowy z braku miejsca nie mógł korzystać i nie korzystał z noclegów służbowych w domu noclegowym, przysługuje mu zwrot kosztów noclegu w wysokości rzeczywiście poniesionej. Fakt niemożności korzystania z noclegów w służbowym domu noclegowym powinien być uwidoczniony w postaci adnotacji służbowej na delegacji".

3) § 39 d. otrzymuje brzmienie:
„W przypadku nieprzedłożenia rachunku funkcjonariuszowi państwowemu służy prawo tylko do ryczałtu w wysokości zł 100 za każdą noc spędzoną w miejscowości, będącej celem podróży służbowej lub delegacji, albo w innej miejscowości w warunkach określonych w § 39 a. ust. 2".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom, każdemu w jego zakresie działania .

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 208, z dnia 9 czerwca 1947 r.).

72

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH I MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 7 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Skarbu, Odbudowy, Żeglugi, Leśnictwa, Zdrowia, Komunikacji i Obrony Narodowej w przedmiocie komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych i komisyj osadnictwa nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 24 i 38 ust. 2 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

1) artykuły bez bliższego określenia—oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska;
2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć dekret z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

3. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym mowa jest o Komisji Głównej, komisji wojewódzkiej, komisji osadnictwa lub komisji odwoławczej, bez bliższego określenia, należy przez to odpowiednio rozumieć Główną Komisję Klasyfikacyjno - Szacunkową, wojewódzką komisję klasyfikacyjno - szacunkową, komisję osadnictwa nierolniczego lub odwoławczą komisję osadnictwa nierolniczego, przewidziane w dekrecie.

§ 2. 1. Komisja Główna składa się z powołanych imiennie 14 członków i 14 zastępców. Po dwóch członków i po dwóch zastępców wyznaczają Ministrowie Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej, a po jednym członku i jednym zastępcy Ministrowie: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Odbudowy i Obrony Narodowej oraz Prezesi Centralnego Urzędu Planowania i Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego, jak również Centralna Komisja Związków Zawodowych, Związek Rewizyjny Spółdzielni R. P., Związek Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Związek Izb Rzemieślniczych.

2. Zastępca członka może brać udział w obradach z głosem doradczym, a w razie nieobecności osoby, którą zastępuje, bierze w nich udział z głosem stanowczym.

§ 3. Przewodniczącego Komisji Głównej oraz jego zastępcę wyznacza spośród członków Komisji Głównej Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

4. Komisja Główna podejmuje uchwały na posiedzeniach plenarnych.

§ 5. W sprawach, dotyczących mienia należącego do właściwości ministrów, nie wymienionych w § 2, lub mienia, w którym ministrowie ci są zainteresowani, w posiedzeniach Komisji Głównej biorą udział z głosem stanowczym delegaci tych ministrów. Delegatów tych wyznaczają właściwi ministrowie bądź na wniosek przewodniczącego Komisji Głównej, bądź z własnej inicjatywy.

§ 6. Porządek obrad Komisji Głównej oraz terminy jej posiedzeń ustala przewodniczący i przesyła zawiadomienia o terminie i porządku obrad członkom Komisji Głównej oraz wszystkim ministrom nie wymienionym w § 2. Zawiadomienia doręczyć należy na tydzień przed wyznaczonym terminem. Okoliczność doręczenia zawiadomień należy stwierdzić w protokóle posiedzenia.

§ 7. Dla ważności uchwał Komisji Głównej konieczna jest obecność przynajmniej 7 członków.

§ 8. Uchwały Komisji Głównej zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9. Komisja Główna działa przy Ministrze Ziem Odzyskanych.

§ 10. 1. Komisja Główna sprawuje nadzór nad działalnością komisyj wojewódzkich.

2. Komisja Główna może uchylić lub zmienić w drodze nadzoru uchwałę wojewódz-

kiej komisji, o ile osoby trzecie nie nabyły praw w związku z tą uchwałą.

§ 11. Komisja Główna może powoływać rzeczoznawców celem wysłuchania ich opinii.

§ 12. 1. Komisja wojewódzka składa się z wojewody oraz z członków powołanych po jednym dla każdego zespołu komisji przez Ministrów: Ziem Odzyskanych, Skarbu, Odbudowy oraz Przemysłu i Handlu, jak również przez Prezesów Centralnego Urzędu Planowania i Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego oraz przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Dla spraw, dotyczących mienia położonego na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska, w skład komisji zamiast delegata powołanego przez Ministra Ziem Odzyskanych wchodzi delegat wyznaczony przez Ministra Administracji Publicznej.

2. Ponadto Ministrowie nie wymienieni w ustępie poprzedzającym mogą wyznaczyć po jednym delegacie dla zespołów, w których pracach są zainteresowani. Delegaci ci biorą udział w posiedzeniach plenarnych zespołu z głosem stanowczym.

3. W obradach komisji biorą udział z głosem doradczym przedstawiciele:

1) okręgowego urzędu likwidacyjnego;
2) okręgowej rady Związków Zawodowych;
3) okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.;
4) izby przemysłowo-handlowej;
5) izby rzemieślniczej;
6) okręgowej izby lekarskiej;
7) okręgowej izby lekarsko - dentystycznej;
8) okręgowej izby aptekarskiej;
9) zarządu gminnego, właściwego ze względu na położenie mienia;
10) Związku Osadników Wojskowych.

4. Przewodniczącym wojewódzkiej komisji jest wojewoda, a zastępcą jego jeden z członków komisji wyznaczony przez Ministra Ziem Odzyskanych. Dla spraw, dotyczących mienia położonego na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska, zastępcę przewodniczącego wyznacza Minister Administracji Publicznej.

§ 13. 1. Komisja wojewódzka orzeka w zespołach.

2. Podziału na zespoły i powołania przewodniczących każdego zespołu spośród jego członków dokonuje przewodniczący komisji.

3. Zespół orzeka w sprawach określonych w art. 19 pkt. 1 na posiedzeniach plenarnych, a w pozostałych sprawach na ścisłym komitecie zespołu w składzie: przewodniczącego zespołu oraz delegatów ministrów: Skarbu, Odbudowy, Przemysłu i Handlu, jako też przedstawiciela wojewódzkiej rady narodowej, po wysłuchaniu opinii delegatów instytucyj wymienionych w § 12 ust. 2.

4. Zawiadomienia o terminie i porządku obrad posiedzeń wysyła przewodniczący zespołu. Niedoręczenie zawiadomienia wszystkim członkom, którzy mogą brać udział w posiedzeniach plenarnych bądź też w posiedzeniach ścisłego komitetu zespołu z głosem stanowczym, powoduje nieważność uchwał powziętych na posiedzeniu. Okoliczność doręczenia zawiadomienia powinna być stwierdzona w protokóle posiedzenia.

§ 14. 1. Dla ważności uchwał powziętych na posiedzeniach plenarnych bądź też na posiedzeniach ścisłego komitetu zespołu, wymagana jest obecność co najmniej 3/5 członków, wchodzących w skład ścisłego komitetu zespołu.

2. Uchwały zapadają większością głosów oddanych. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 15. 1. Każdy członek komisji wojewódzkiej, biorący udział w posiedzeniu zespołu z głosem stanowczym, może w ciągu dwóch tygodni od zapadnięcia uchwały komisji powziętej na posiedzeniu tego zespołu, wnieść sprzeciw na piśmie na ręce przewodniczącego komisji (art. 20).

2. Przewodniczący komisji niezwłocznie po wpłynięciu sprzeciwu przesyła sprzeciw ten wraz z aktami sprawy do Komisji Głównej

§ 16. 1. Wniesienie sprzeciwu wstrzymuje wykonanie uchwały komisji wojewódzkiej w części objętej sprzeciwem.

2. Komisja Główna może:

1) sprzeciw odrzucić;
2) uchylić uchwałę komisji wojewódzkiej i przekazać jej sprawę do ponownego rozpatrzenia;
3) uchylić uchwałę komisji wojewódzkiej i powziąć ostateczną decyzję.

§ 17. Przepis § 11 stosuje się odpowiednio do komisji wojewódzkiej.

§ 18. 1. Ostateczne uchwały komisji wojewódzkiej oraz powzięte w trybie § 16 ust. 2 pkt 3 uchwały Komisji Głównej ogłaszane będą w wojewódzkich dziennikach urzędowych, właściwych ze względu na położenie mienia.

2. Ogłoszenie zarządza przewodniczący komisji wojewódzkiej, przesyłając jednocześnie poświadczony przez siebie odpis uchwały komisji osadnictwa, właściwej ze względu na położenie mienia.

§ 19. Komisje osadnictwa działają przy powiatowych władzach administracji ogólnej.

§ 20. W skład komisji osadnictwa wchodzi: przewodniczący komisji, którym jest starosta lub powołany przez niego urzędnik referatu osiedleńczego starostwa, oraz delegaci: powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, powiatowej rady związków zawodowych, powiatowego oddziału Związku Osadników Wojskowych, instytucji kredytowej upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy, tudzież powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego. Każda z powyższych władz i instytucji wyznacza tylu delegatów, ile utworzonych jest w danej komisji osadnictwa zespołów.

§ 21. 1. Dla orzekania w sprawach, należących stosownie do postanowień dekretu do właściwości komisji osadnictwa, tworzy się zespoły orzekające.

2. W skład zespołu wchodzą:

1) przewodniczący komisji osadnictwa lub powołany imiennie przez starostę urzędnik referatu osiedleńczego starostwa, jako przewodniczący zespołu,
2) delegat powiatowej rady narodowej bądź w miastach wydzielonych — miejskiej rady narodowej, właściwej ze względu na siedzibę komisji,
3) delegat powiatowej rady związków zawodowych;
4) delegat powiatowego oddziału Związku Osadników Wojskowych;
5) delegat instytucji kredytowej, upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy;
6) delegat powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego.

3. Z głosem doradczym w posiedzeniach zespołu biorą nadto udział:

1) delegat gminnej rady narodowej, właściwej ze względu na położenie przekazywanego mienia;
2) delegat właściwego ze względu na rodzaj mienia samorządu gospodarczego lub zawodowego (izby przemysłowo - handlowej, rzemieślniczej, lekarskiej, lekarsko-dentystycznej, aptekarskiej itp.);
3) delegat oddziału Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.;
4) delegat obwodowego biura likwidacyjnego.

4. Ilość zespołów określi wojewoda na wniosek starosty.

§ 22. Komisja osadnictwa orzeka na pisemny wniosek osoby, ubiegającej się o przekazanie mienia.

§ 23. Komisja osadnictwa orzeka o przekazaniu mienia nie wcześniej niż po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały komisji wojewódzkiej, stosowie do § 18.

§ 24. 1. Jeżeli wniosek dotyczy mienia nie objętego ogłoszoną uchwałą, przewodniczący komisji osadnictwa nie wszczyna postępowania do czasu powzięcia uchwały przez komisję wojewódzką. O wpłynięciu wniosku, dotyczącego mienia nie objętego ogłoszoną uchwałą, przewodniczący zawiadamia komisję wojewódzką.

2. Przewodniczący komisji wszczyna postępowanie z urzędu po prawomocnym rozstrzygnięciu, że mienie podlega przekazaniu w trybie dekretu.

§ 25. 1. Przewodniczący komisji osadnictwa po otrzymaniu wniosku i stwierdzeniu, że dotyczy on mienia, podlegającego przekazaniu, przydziela rozpoznanie wniosku jednemu z zespołów.

2. Jeżeli w stosunku do określonego mienia wpłynie więcej niż jeden wniosek, przekazuje się wszystkie wnioski jednemu zespołowi w celu łącznego rozpoznania. Przepis ten stosuje się odpowiednio w przypadku wpłynięcia nowego wniosku, dotyczącego mienia, będącego już przedmiotem obrad zespołu.

§ 26. Dla ważności decyzji komisji osadnictwa wymagana jest obecność na posiedzeniu co najmniej 4 członków zespołu, mających głos stanowczy. Decyzje w sprawie przekazania mienia zapadają większością 2/3 głosów obecnych członków zespołu. W innych sprawach decyzje zespołu zapadają zwykłą większością oddanych głosów.

§ 27. 1. Do trybu postępowania przed komisjami osadnictwa i komisjami odwoławczymi stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 976) i ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 16), o ile dekret lub rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

2. Przepis art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym nie ma zastosowania do odwołań od decyzji komisji osadnictwa.

§ 28. 1. Decyzja komisji osadnictwa o przekazaniu mienia zawierać powinna:

1) numer i datę decyzji oraz nazwę komisji osadnictwa;
2) skład osobowy zespołu ze wskazaniem władzy lub instytucji reprezentowanej przez każdego członka zespołu;
3) powołanie się na podstawę prawną;
4) imię, nazwisko i adres osoby, na rzecz której przekazuje się mienie;
5) dokładne oznaczenie mienia, ze wskazaniem numeru i daty wojewódzkiego dziennika urzędowego, w którym zamieszczona została uchwała komisji wojewódzkiej;
6) wskazanie trybu i warunków przekazania mienia, cenę lub czynsz oraz sposób zapłaty, jak również inne szczegółowe warunki przekazania;
7) uzasadnienie decyzji;
8) pouczenie o środkach odwoławczych,
9) podpisy wszystkich członków zespołu, biorących udział w powzięciu decyzji.

2. Członkowie zespołu komisji osadnictwa mogą przy podpisywaniu decyzji zaznaczyć swe odrębne zdanie przez umieszczenie przy podpisie słów: „przy odrębnym zdaniu". Uzasadnienie odmiennego zdania powinno być dołączone do protokółu.

§ 29. Odpis decyzji, o której mowa w § 28, doręcza się z urzędu osobom, które przed jej powzięciem zgłosiły wniosek o przekazanie mienia. Odpisu uzasadnienia odrębnego zdania nie doręcza się stronom.

§ 30. Komisje odwoławcze działają przy wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

§ 31. Komisja odwoławcza składa się z przewodniczącego komisji odwoławczej, którym jest wojewoda lub powołany przez niego urzędnik wydziału osiedleńczego urzędu wojewódzkiego, oraz z delegatów wojewódzkiej rady narodowej, okręgowej rady związków zawodowych, instytucji kredytowej upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy, wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego i zarządu wojewódzkiego Związku Osadników Wojskowych. Każda z władz i instytucji wyznacza tylu delegatów, ile utworzonych jest przy danej komisji odwoławczej zespołów.

§ 32. 1. Do rozstrzygania odwołań tworzy się zespoły komisji odwoławczej.

2. W skład zespołu wchodzi:

1) przewodniczący komisji odwoławczej lub powołany przez wojewodę urzędnik wydziału osiedleńczego urzędu wojewódzkiego jako przewodniczący zespołu;
2) delegat wojewódzkiej rady narodowej, wyznaczony przez prezydium tej rady;
3) delegat okręgowej rady związków zawodowych;
4) delegat instytucji kredytowej, upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy;
5) delegat wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego;
6) delegat zarządu wojewódzkiego Związku Osadników Wojskowych.

3. Z głosem doradczym w posiedzeniach komisji odwoławczej biorą ponadto udział:

1) delegat gminnej rady narodowej, właściwej ze względu na położenie przekazywanego mienia;
2) delegat właściwego ze względu na rodzaj mienia samorządu gospodarczego i zawodowego (izby przemysłowo - handlowej, rzemieślniczej, lekarskiej lekarsko-dentystycznej, aptekarskiej itp.);
3) delegat okręgowego urzędu likwidacyjnego;
4) delegat okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.

4. Ilość zespołów poszczególnych komisji określi na wniosek wojewody Minister Ziem Odzyskanych, a dla spraw dotyczących mienia położonego na terenie b. Wolnego Miasta Gdańska — Minister Administracji Publicznej.

§ 33. Przepisy §§ 25, 26, 27, 28 i 29 mają odpowiednie zastosowanie do komisji odwoławczej.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski
Minister Żeglugi:
Adam Rapacki
Minister Leśnictwa:
Bolesław Podedworny
Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda
Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 195 z dnia 30 maja 1947 r.).

73

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

Na podstawie art. 2 ust. 3, art. 3 ust. 3 oraz art. 9 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Górną granicę drobnych wypłat gotówkowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt b) oraz art. 3 ust. 1 pkt b) dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym określa się na zł 20.000 w stosunku do jednorazowej transakcji, pomiędzy uczestnikami obrotu bezgotówkowego.

§ 2. Górną granicę pogotowia kasowego (art. 2 ust. 1 pkt c) dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym) określa się na zł 100.000.

§ 3. 1. Pogotowie kasowe dla państwowych władz, urzędów oraz przedsiębiorstw i zakładów, nie mających osobowości prawnej, określają właściwe dla nich przepisy rachunkowo-kasowe.

2. W stosunku do wyżej wymienionych poszczególnych uczestników obrotu bezgotówkowego, nie posiadających przepisów rachunkowo-kasowych, określa się górną granicę pogotowia kasowego na zł 50.000 do czasu wydania tych przepisów.

§ 4. 1. Granice pogotowia kasowego oraz drobnych wypłat gotówkowych, określone w §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, mogą być podwyższone lub obniżone w drodze porozumienia pomiędzy instytucją kredytową, o której mowa w art. 5 ust. 1 dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, a poszczególnymi uczestnikami obrotu bezgotówkowego na umotywowany wniosek uczestnika obrotu bezgotówkowego lub instytucji kredytowej.

2. Przy zmianie górnych granic w trybie, przewidzianym w ust. 1, należy brać pod uwagę:

a) rozmiar i rodzaj przedsiębiorstwa, zakładu, instytucji,
b) rodzaj, wielkość oraz sezonowość obrotów i procesów gospodarczych, finansowanych przez uczestnika obrotu bezgotówkowego,
c) istotne potrzeby uczestnika obrotu bezgotówkowego,
d) warunki bezpieczeństwa,
e) możliwość zasilania się w gotówkę na miejscu.

3. W przypadku niedojścia do porozumienia pomiędzy instytucją kredytową a uczestnikiem obrotu bezgotówkowego sprawę rozstrzyga Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

4. Ustalone w sposób powyższy górne granice pogotowia kasowego oraz drobnych wypłat gotówkowych mogą być w każdym czasie zmienione przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 5. 1. Pod pojęciem pogotowia kasowego należy rozumieć zasoby pieniężne, które w formie gotówki znajdują się w kasie głównej i w kasach podręcznych uczestnika obrotu bezgotówkowego w jego siedzibie.

2. W przypadkach, w których uczestnik obrotu bezgotówkowego będzie musiał pokryć wydatki, zwolnione z obowiązku regulowania w drodze bezgotówkowej na zasadzie zarządzeń Ministra Skarbu, pogotowie kasowe uczestnika obrotu bezgotówkowego może przekraczać górną granicę o sumy niezbędne na dokonanie tych wydatków i na okres uzasadniony istotną potrzebą.

3. Nadwyżki pogotowia kasowego, pozostałe w kasach uczestnika obrotu bezgotówkowego po uwzględnieniu potrzeb, wynikających z wydatków, wymienionych w ust. 2, winny być w ciągu następnego dnia wpłacone do właściwej instytucji kredytowej. Termin ten może być w porozumieniu z instytucją kredytową przedłużony.

§ 6. Nad realizowaniem i rozwijaniem obrotu bezgotówkowego czuwa Narodowy Bank Polski. Do jego zadań należeć będzie w szczególności:

a) powołanie do życia stałej komisji międzybankowej dla spraw związanych z usprawnieniem obrotu bezgotówkowego,
b) wprowadzenie jednolitej techniki formularzowej, obowiązującej wszystkie instytucje kredytowe w międzybankowym obrocie bezgotówkowym,
c) rozszerzenie działalności dotychczasowych izb rozrachunkowych i wprowadzenie w życie instytucji rozrachunkowych na tych terenach, gdzie takich instytucji dotychczas nie ma, a gdzie ich uruchomienie przyśpieszy i usprawni obrót bezgotówkowy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 236 z dnia 20 czerwca 1947 r.).

74

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 9 czerwca 1947 r.

w sprawie ustalenia zasad przy organizacji wystaw krajowych i zagranicznych.

(G. M. 4012/47).

Ustalam następujące zasady postępowania przy projektowaniu i organizacji udziału Ministerstwa Odbudowy i podległych mi urzędów w wystawach krajowych i zagranicznych.

1. Zgłoszenie udziału we wszystkich wystawach krajowych i zagranicznych zastrzegam do swej decyzji.

2. Dyrektor Departamentu II Polityki Budowlanej w porozumieniu z Dyrektorem Gabinetu Ministra i Dyrektora Biura Finansowego przedstawiać będzie wnioski co do organizacji wystaw zawierające: a) charakter i treść wystawy, b) przypuszczalną globalną kwotę kosztów wystawy wraz ze sposobem pokrycia, c) kandydaturę Komisarza Wystawy i propozycje co do składu Komitetu Wystawowego.

3. Komisarz jest odpowiedzialny za zorganizowanie, przeprowadzenie i zlikwidowanie wystawy, opierając się na wytycznych Komitetu Wystawowego i w ramach preliminarza budżetowego. Komisarz Wystawy otrzymuje wynagrodzenie, którego wysokość powinna być uwidoczniona w preliminarzu budżetowym wystawy.

4. Preliminarz budżetowy wystawy podlega memu zatwierdzeniu na wniosek Dyrektora Biura Finansowego w porozumieniu z Dyrektorem Gabinetu Ministra i Dyrektorem Departamentu Polityki Budowlanej.

Kredytami w ramach zatwierdzonego preliminarza dysponuje Dyrektor Departamentu II Polityki Budowlanej.

5. Jako organ doradczy Komisarza powoływany będzie Komitet Wystawy w składzie od 3 do 7 osób pod przewodnictwem przedstawiciela Departamentu II Polityki Budowlanej.

Funkcje członków Komitetu są bezpłatne. Wydatki rzeczowe Komitetu (przejazdy, podróże i t. d.) powinny być przewidziane w kosztach organizacji wystawy.

6. Każdy udział Ministerstwa w wystawie powinien być zgłoszony Głównemu Komisarzowi Wystaw przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

7. Po zakończeniu wystawy, Komisarz wraz z przewodniczącym Komitetu Wystawowego składają sprawozdanie ogólne i rachunkowe wystawy.

Minister:

M. Kaczorowski

75

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych".

Na podstawie art. 1 i 2 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 42) zarządza się co następuje:

§ 1.

Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych jako państwowe przedsiębiorstwo prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego pod nazwą „Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych" w skrócie C. Z. P. P. B.

§ 2.

Siedzibą CZPPB jest miasto stołeczne Warszawa, a terenem działalności obszar Państwa.

§ 3.

Przedmiotem CZPPB jest koordynowanie, nadzorowanie, kontrolowanie oraz ogólne kierownictwo działalności gospodarczej państwowych lub będących pod zarządem państwowym przedsiębiorstw budowlanych, wymienionych w dołączonym do niniejszego zarządzenia wykazie, bez naruszenia ich samodzielności prawnej, finansowej i handlowej. Wytyczne CZPPB są wiążące dla przedsiębiorstw nadzorowanych.

§ 4.

Nadzór państwowy nad CZPPB sprawuje Minister Odbudowy.

§ 5.

Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym CZPPB jest Rada Nadzoru Społeczne-

go, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6.

Organem zarządzającym CZPPB jest Dyrekcja, powołana przez Ministra Odbudowy, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7.

CZPPB reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących CZPPB. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8.

Przekazaniu na rzecz CZPPB ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie CZPPB przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9.

Szczegółowe zasady organizacji i działania CZPPB ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski.

Załącznik

W Y K A Z

państwowych przedsiębiorstw budowlanych, podlegających nadzorowi Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych.

1. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Warszawskie.
2. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Łódzkie.
3. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Poznańskie.
4. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Dolnośląskie.
5. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Śląsko-Dąbrowskie.
6. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Krakowskie.
7. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Pomorskie.
8. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Wybrzeża.
9. Państwowe Przedsiębiorstwo Budowlane — „Beton - Stal".
10. Państwowe Przedsiębiorstwo Budowlane — „Hydrotrest".

76

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Warszawskie".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8/47 poz. 42) zarządza się co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Warszawskie" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwem".

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Warszawa, a terenem działalności województwo warszawskie, województwo lubelskie, województwo białostockie oraz powiaty: radomski, kozienicki i iłżecki woj. kieleckiego.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

77

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY.

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Łódzkie".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8/47 poz. 42) zarządza się co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Łódzkie" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwem".

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Łódź, a terenem działalności województwo łódzkie i powiat częstochowski województwa kieleckiego.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski.

78

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Poznańskie".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8/47 poz. 42) zarządza się co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Poznańskie" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwem".

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Poznań, a terenem działalności województwo poznańskie.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz Przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

79

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Dolnośląskie".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/47 poz. 42) zarządza się co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Dolnośląskie" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu przedsiębiorstwem.

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Wrocław, a terenem działalności województwo dolnośląskie.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz Przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

80

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Śląsko-Dąbrowskie".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/47 poz. 42) zarządza się co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Śląsko-Dąbrowskie" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwem".

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa są Katowice, a terenem działalności województwo śląsko-dąbrowskie.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego

Zarządu P. P B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz Przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

81

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Krakowskie".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/47 poz. 42) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Krakowskie" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwem".

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Kraków, a terenem działalności województwo krakowskie, województwo rzeszowskie i powiaty jędrzejowski, kielecki, opatowski, pińczowski, sandomierski, stopnicki i włoszczowski woj. kieleckiego.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w gra-

nicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz Przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

82

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Pomorskie".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/47 poz. 42) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Pomorskie", jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwem".

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Bydgoszcz, a terenem działalności województwa pomorskie i olsztyńskie.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorow zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz Przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

83

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Wybrzeża".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/47 poz. 42) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane — Zjednoczenie Wybrzeża" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwem".

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Sopot, a terenem działalności województwa gdańskie i szczecińskie.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P B. otwierac i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót budowlanych, a w szczególności budownictwo nadziemne, mieszkaniowe, przemysłowe, użyteczności publicznej i inne oraz wykonywanie robót inżynierskich, instalacji sanitarnych i elektrycznych, robót rozbiórkowych, jak również prac wstępnych, studiów i projektów technicznych w powyższym zakresie oraz prowadzenie potrzebnych do tego warsztatów.

§ 4. Przedsiębiorstwo podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa.

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członkow Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz przedsiębiorstwa ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

84

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa budowlanego „Beton-Stal".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/47 poz. 42) zarządza się co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Beton-Stal" jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego.

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Warszawa, a terenem działalności obszar Państwa.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijac oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębior-

stwa jest prowadzenie wszelkich robót w zakresie inżyniersko-budowlanym, a w szczególności budowa dróg lądowych, obiektów kolejowych, lotnisk, mostów drewnianych, żelbetowych i stalowych, wodociągów i kanalizacji miejskich, konstrukcji inżynierskich żelaznych i żelbetowych oraz wykonywanie studiów wstępnych, badań oraz projektów i obliczeń statycznych w powyższym ożresie.

§ 4. Przedsiębiorstwo „Beton-Stal" podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla przedsiębiorstwa „Beton-Stal".

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym przedsiębiorstwa „Beton-Stal" jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym przedsiębiorstwa „Beton-Stal" jest Dyrekcja, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo „Beton-Stal" reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących przedsiębiorstwo „Beton-Stal". Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz przedsiębiorstwa „Beton-Stal" ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy. Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie przedsiębiorstwu „Beton-Stal" przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania przedsiębiorstwa „Beton-Stal" ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy, w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

85

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa budowlanego „Hydrotrest".

Na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/47 poz. 42) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Przedsiębiorstwo Budowlane „Hydrotrest", jako państwowe przedsiębiorstwo usługowe, prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego.

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Warszawa, a terenem działalności obszar Państwa.

Przedsiębiorstwo może za zgodą Centralnego Zarządu P. P. B. otwierać i zwijać oddziały i biura.

§ 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest prowadzenie wszelkich robót w zakresie wodno-inżynierskim, w szczególności odbudowa i budowa śródlądowych dróg wodnych i stoczni, portów śródlądowych i morskich, zbiorników dolinowych i zakładów o sile wodnej, wszelkich obiektów i konstrukcji wodno-inżynierskich, wykonywanie regulacji rzek, melioracji terenów, poszukiwań wód wgłębnych, urządzeń sportowo-wodnych, jak również wykonywanie prac wstępnych, studiów i projektów technicznych (konstrukcyjnych) w powyższym zakresie.

§ 4. Przedsiębiorstwo „Hydrotrest" podlega nadzorowi i kontroli Centralnego Zarządu P. P. B., który koordynuje, planuje i instruuje działalność przedsiębiorstwa. Wytyczne Centralnego Zarządu P. P. B. są wiążące dla Państwowego Przedsiębiorstwa Budowlanego „Hydrotrest".

§ 5. Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym Przedsiębiorstwa „Hydrotrest" jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym Przedsiębiorstwa „Hydrotrest" jest Dyrekcja składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7. Przedsiębiorstwo „Hydrotrest" reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dvrekcji łącznie z pełnomocnikiem hndlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw. Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących Przedsiębiorstwo „Hydrotrest". Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8. Przekazaniu na rzecz Przedsiębiorstwa „Hydrotrest" ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy. Minister Odbudowy zarządzi protokólarne przekazanie Przedsiębiorstwu „Hydrotrest" przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i działania Przedsiębiorstwa „Hydrotrest" ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Minisrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Cz. Bobrowski

86

INSTRUKCJA

z dnia 19 czerwca 1947 r.

w sprawie rewizji cen robocizny kosztorysów umownych na terenie wszystkich województw dla Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych (P. P. B.) i Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego (S. P. B.).

(L. dz. III/3779/2/47).

Do
wszystkich Wojew. Wydz. Odbudowy, Dyrekcji Odbudowy, Grodzkiego Wydziału Odbudowy Zarządu Miejskiego m. Łodzi.

Jako uzupełnienie Okólnika Nr 26 z dnia 30 maja 1947 r. punkt 9 w sprawie rewizji cen kosztorysowych na robociznę dla PPB i SPB Ministerstwo Odbudowy ustala górną nieprzekraczalną granicę spółczynników zwyżki przy rozrachunku opartym na analizie rzeczywistych kosztów, wg poniższej tabeli.

1. Województwo warszawskie

a) Warszawa	1,40
b) powiaty: warszawski, radzymiński, makowski, pułtuski, przasnyski, ostrowsko-mazowiecki, ostrołęcki, rejon Warki pow. grójeckiego (gmina Czersk, Konary i m. Warka) m. Grodzisk i Żyrardów	1.49
c) pozostałe rejony woj. warszawskiego	1.54

2. Województwo lubelskie 1.37

3. Województwo krakowskie

a) m. Kraków	1.68
b) powiaty chrzanowski i bielski	1.58
c) pozostałe rejony woj. krakowskiego	1.52

4. Województwo kieleckie 1.51

5. Województwo białostockie 1.60

6. Województwo gdańskie

a) m. Gdańsk, Sopot, Gdynia oraz powiaty: gdański, morski	1.61
b) pozostałe rejony wojew. gdańskiego	1.51

7. Województwo szczecińskie

a) m. Szczecin, Kamień i Kołobrzeg	1.54
b) powiaty: Koszalin, Zagórze, Uchań, Wołyń, Nowogrodzki, Gryfin, Chojnica n/Odrą	1.39
c) pozostałe rejony woj. szczecińskiego	1.50

8. Województwo pomorskie 1.64

9. Województwo łódzkie

a) m. Łódź, Zgierz i Pabianice	1.66
b) pozostałe rejony woj. łódzkiego	1.61

10. Województwo poznańskie

a) tereny Ziem Odzyskanych woj. poznańskiego	1.41
b) m. Poznań i pozostałe rejony woj. poznańskiego	1.67

11. Województwo mazurskie

a) Olsztyn	1.48
b) pozostałe tereny woj. mazurskiego	1.34

12. Województwo wrocławskie

a) Jelenia Góra, Kamienna Góra, Wałbrzych	1.63

b) m. Wrocław i pozostałe tereny woj. wrocławskiego 1.48

13. **Województwo śląsko-dąbrowskie** 1.68

14. **Województwo rzeszowskie** 1.38

Uwagi: 1) Instrukcja nie dotyczy robót wykonywanych na podstawie jawnej kalkulacji.

2) W wypadkach specjalnych należy się zwracać o decyzję do Departamentu III Budownictwa Ministerstwa Odbudowy.

Za Ministra

Inż. St. Pietrusiewicz

Podsekretarz Stanu

87

OKÓLNIK Nr 21-a

z dnia 11 czerwca 1947 r.

w sprawie rewizji cen robocizny kosztorysów umownych na terenie m. st. Warszawy.

(L. dz. III/3625/2/47).

Do
wszystkich Ministerstw
i W. D. O.

W uzupełnieniu okólnika Nr 21 z dnia 17 maja 1947 r. w sprawie zwyżki kosztów robocizny na terenie Warszawy ustala się, że dla przedsiębiorstw budowlanych Państwowych i Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego obowiązuje rozrachunek oparty na udowodnionej rzeczywistej zwyżce kosztów wynikłej z nowej umowy zbiorowej.

Za Ministra

Inż. S. Pietrusiewicz

Podsekretarz Stanu

88

OKÓLNIK Nr 29

z dnia 7 czerwca 1947 r.

w sprawie rewizji cen umownych na materiały robót instalacyj sanitarnych.

(L. dz. III/2427/2/47).

Do
wszystkich Ministerstw, Wydziałów
Odbudowy Urzędów Wojewódzkich
i m. Łodzi, Dyrekcyj Odbudowy.

W uzupełnieniu okólnika Nr 15, z dnia 24 czerwca i 15-a z dnia 16 listopada 1946 r., w sprawie rewizji cen kosztorysów umownych na roboty instalacyj sanitarnych wykonywane na rzecz lub z funduszu Skarbu Państwa, Samorządu terytorialnego oraz instytucyj prawa publicznego, na podstawie uchwały Komisji Międzyministerialnej z dnia 26 kwietnia 1947 r. dopuszcza się stosowanie zwyżek cen na materiały robót sanitarnych na następujących warunkach:

1) w stosunku do umów zawartych w wyniku przetargów odbytych przed 1 kwietnia 1947 roku za roboty lub części robót wykonanych po 1 maja 1947 r. mają być stosowane współczynniki podwyżki kosztu materiałów jak niżej:

a. przy robotach wodociągowo-kanalizacyjnych 1.51

b. przy robotach gazowych 1.42

c. przy robotach centralnego ogrzewania 1.38

do umownego kosztu materiałów.

2) Do robót albo części robót, których termin wykonania upłynął przed 1 maja 1947 r., w wypadku uchybienia terminu z winy przedsiębiorcy, podwyżka, na podstawie niniejszego okólnika, nie ma zastosowania.

3) Zastosowanie podwyżki dopuszcza się w wypadku, gdy przedsiębiorca, udzieloną mu w myśl umowy zaliczkę lub część zaliczki na materiały, wpłacił na poczet dostaw wytwórniom lub rozdzielniom państwowym, a cena zaliczkowanych materiałów przy dostawie uległa zwyżce.

4) W celu określenia zakresu robót, do których ma zastosowanie zwyżka według niniejszego okólnika, należy wyodrębnić roboty wykonane po 1 maja 1947 r.

5) Przy obliczeniu wzrostu kosztów izolacji przewodów i zbiorników c. o. nie przyjęto pod uwagę wzrostu kosztu otuliny.

6) W wypadkach specjalnych należy się zwracać o decyzję do Departamentu Budownictwa Ministerstwa Odbudowy.

Za Ministra

Inż. S. Pietrusiewicz

Podsekretarz Stanu

89

OKÓLNIK Nr 30

z dnia 12 czerwca 1947 r.

w sprawie stosowania ceramicznych wyrobów cienkościennych (dziurawek) i posadzek skałodrzewnych (ksylolitowych).

(L. dz. III/6318/7/47).

Do
Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, Dyrekcji Odbudowy oraz Zarządów Miejskich m. st. Warszawy i m. Łodzi.

I. Wobec deficytu cegły pełnej i ze względu na korzyści gospodarcze, osiągalne przy stosowaniu ceramicznych wyrobów cienkościennych — Ministerstwo Odbudowy poleca przy sporządzaniu kosztorysów na roboty budowlane, finansowane z kredytów zarówno skarbowych jak i bankowych, stosować się do następujących zasad:

Cegłę dziurawkę i płyty ścienne używać z reguły w:

1. stropach, jako warstwę nośną względnie wypełniającą,
2. wypełnieniach szkieletów konstrukcyjnych,
3. murach nośnych ścian zewnętrznych na najwyższych 2 kondygnacjach,
4. ściankach działowych,

wszystko przy uwzględnieniu nie tylko cegieł zwykłych, lecz również pustaków wielokomorowych. Przewidywać należy ponadto przy konstruowaniu ścian używanie w miarę możności ceramicznych płyt ściennych (norma PN/B-311).

W każdym wypadku zaleca się sprawdzenie, czy zaprojektowane konstrukcje z cegły pełnej nie dadzą się zastąpić — bez uszczerbku dla wymagań konstrukcyjnych — cegłą dziurawką względnie pustakiem.

II. W sprawie stosowania skałodrzewu, Ministerstwo Odbudowy poleca przy sporządzaniu kosztorysów na roboty budowlane, finansowane z kredytów zarówno skarbowych jak i bankowych, przestrzegać poniższe zasady:

wobec braku dębiny na rynku, a w związku z tym wysokich kosztów układania posadzek parkietowych, stosować należy z reguły posadzki skałodrzewne (ksylolitowe) wszędzie tam, gdzie to jest tylko ze względów techniczno-użytkowych możliwe. W szczególności objęte są tym zarządzeniem:

a) **Lokale publiczne:**
1) biura,
2) szkoły,
3) szpitale,
4) teatry, kina i lokale rozrywkowe,
5) świetlice.

b) **Lokale mieszkalne:**
1) kuchnie,
2) halle,
3) korytarze

oraz niektóre pokoje o charakterze mieszkalnym, lecz o ograniczonym (okresowym) sposobie użytkowania, jak np. biblioteki itp.

c) **Lokale przemysłowe:**

hale warsztatowe, zwłaszcza te, w których produkcja odbywa się przy użyciu narzędzi precyzyjnych. Dla powyższych pomieszczeń wyłącza się tym samym możliwość układania posadzek dębowych.

Temat poruszony w niniejszym okólniku omawia bliżej instrukcja Ministerstwa Odbudowy L. dz. IV/2557/W1/47 z dn. 1 kwietnia 1947 r. W załączeniu jej uzupełnienie z dnia 12 czerwca 1947 r.

Załącznik.

Dyrektor Departamentu:
Inż. K. Tyszka

ZAŁĄCZNIK DO OKÓLNIKA Nr 30

z dnia 12 czerwca 1947 r.

I. Dodatkowe przepisy o układaniu skałodrzewu jako uzupełnienie do instrukcji.
L. dz. IV/2557/W1/47.

Przy przygotowywaniu i układaniu posadzek skałodrzewnych winno się przestrzegać instrukcji uprzednio cytowanej z uwzględnieniem następujących wskazówek:

1) Podłoże należy przed układaniem warstwy wierzchniej oczyścić starannie z kurzu i brudu. W harmonogramach robót należy przewidzieć to, że okres wysychania podłoża betonowego nie trwa zazwyczaj krócej niż 5 tygodni.

2) W trakcie układania posadzki skałodrzewnej należy bezwarunkowo przestrzegać zasady starannego zaizolowania wypraw ściennych (np. paskami papy) przed przenikaniem wilgoci z masy skałodrzewnej w trakcie jej wiązania.

3) Trwałość posadzki ksylolitowej uzależniona jest w znacznej mierze od stałej i racjonalnej konserwacji. Systematyczne zaciąganie gotowanym olejem lnianym co 2—3 miesiące, a następnie froterowanie pastą z woskiem jest nieodzownym warunkiem utrzymania posadzki skałodrzewnej w należytym stanie.

4) Instrukcję o sposobie użytkowania posadzek skałodrzewnych należy doręczyć użytkownikowi.

II. KOMUNIKAT.

Ministerstwo podaje równocześnie do wiadomości, iż nakładem IBB ukazał się polski przekład pracy inżynierów: Wołożeńskiego, Żaka i Elisona pt.: „Wykorzystanie gruzu ceglanego w odbudowie. Technologia i konstrukcja“.

Wydawnictwo to z obszernym atlasem szczegółów konstrukcyjnych ścian i filarów przyczyni się niewątpliwie do szerszego wykorzystania gruzu w praktyce budowlanej, przeto Ministerstwo Odbudowy zaleca zapoznanie się z tą publikacją. Cena powyższego wydawnictwa wynosi 700 zł. Zgłoszenia przyjmuje Dział Wydawnictw IBB, Warszawa Narbutta 26.

90

OKÓLNIK Nr. 31.

z dnia 18 czerwca 1947 r.

w sprawie uporządkowania i odtworzenia planów technicznych dotyczących zakładów wodociągowo-kanalizacyjnych w osiedlach i miastach.

(BZ 809/47).

Do

wszystkich Ob. Ob. Wojewodów (Wydziałów Odbudowy) oraz Dyrekcji Odbudowy w Gdańsku, Szczecinie Poznaniu, Wrocławiu i Warszawie.

Ministerstwo Odbudowy stwierdziło, że w wielu zakładach wodociągowych i kanalizacyjnych, na skutek działań wojennych zostały częściowo lub całkowicie wywiezione lub zniszczone techniczne projekty i plany istniejących urządzeń.

Brak tych podstawowych danych utrudnia, częstokroć zaś uniemożliwia racjonalną eksploatację i utrzymanie w należytym stanie urządzeń, a ponadto staje się czynnikiem nie pozwalającym na planowe prowadzenie zadań rozbudowy i ulepszeń w działaniu tak poszczególnych elementów, jak też i całości zakładów.

Z biegiem czasu wymienione warunki będą wpływały coraz bardziej na obniżenie prawidłowego działania zakładów i mogą doprowadzić do poważnych niedomagań w urządzeniach.

Opisany stan rzeczy winien być możliwie jak najprędzej usunięty ze względu na dobro wodociągów i kanalizacji jako zakładów użyteczności publicznej.

W związku z powyższym Ministerstwo Odbudowy w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej i Ministerstwem Ziem Odzyskanych poleca wydać podległym Zarządom Miejskim zarządzenie przystąpienia do odtworzenia i uporządkowania planów technicznych w zakładach wodociągowych i kanalizacyjnych, których te plany są zdekompletowane lub ich nie ma.

Techniczne plany inwentaryzacyjne winny być wykonane przez Zarządy Miejskie we własnym zakresie w ramach rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 23 maja 1931 r. ustalającego zasady sporządzania projektów technicznych, wymaganych do uzyskania pozwoleń w sprawach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 551, 1931 r.) oraz rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 21 lipca 1929 r. o sporządzaniu projektów robót budowlanych (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 456). Wymagania jakim powinny odpowiadać te plany podano w załączniku.

W wypadkach, gdy sporządzenie omawianych planów we własnym zakresie jest z jakichś względów utrudnione lub niemożliwe z powodu braku odpowiednich fachowców w Zarządzie Miejskim Ministerstwo Odbudowy zezwala na powierzanie wykonania tych prac osobom, co do których wiadomym jest, że posiadają należyte przygotowanie, wiedzę i umiejętności poparte odpowiednimi studiami i praktyką do wykonania planów, oraz przedstawiają gwarancję należytego sumiennego wywiązania się z powierzonych im prac.

Wykonanie techniczne planów iwetaryzacyjnych dla zakładów wodociągowych i kanalizacyjnych oddawać można po cenach nie wyższych jak:

A. — Wodociąg:

do	1 km	dług.	przewodów	sieci	ulicznej	50.000 zł	ryczałt	
za	3 km	„	„	„	„	40.000 „	za 1 km	
za	5 km	„	„	„	„	35.000 „	„ 1	„
za	10 km	„	„	„	„	30.000 „	„ 1	„
za	20 km	„	„	„	„	22.500 „	„ 1	„
za	40 km	„	„	„	„	16.000 „	„ 1	„
za	70 km	„	„	„	„	10.000 „	„ 1	„
za	100 km	„	„	„	„	7.000 „	„ 1	„

B. — Kanalizacja:

do	1 km	dług.	przewodów	sieci	ulicznej	75.000 zł	ryczałt	
za	3 km	„	„	„	„	60.000 „	za 1 km	
za	5 km	„	„	„	„	52.000 „	„ 1	„
za	10 km	„	„	„	„	45.000 „	„ 1	„
za	20 km	„	„	„	„	35.000 „	„ 1	„
za	40 km	„	„	„	„	25.000 „	„ 1	„
za	70 km	„	„	„	„	15.000 „	„ 1	„
za	100 km	„	„	„	„	10 000 „	„ 1	„

Dla pośrednich wartości od 1 km. wzwyż, wynagrodzenie ustalać należy drogą interpolacji.

Wykonawca planów ponadto winien otrzymać od zleceniodawcy do wykorzystania, w odpowiedniej skali, szczegółowe plany danego miasta (osiedla).

Wykonawcy planu winna być dostarczona przez zleceniodawcę potrzebna grupa ludzi pod nadzorem kwalifikowanych robotników, którzy zgodnie ze wskazówkami wykonawcy planów będą wykonywali odkrywki rurociągów z następnym zasypaniem wykopów i naprawę jazdni i t. p.

Przy zawieraniu umów o sporządzenie technicznych planów inwentaryzacyjnych winien być określony termin ich wykonania.

Załącznik.

Za Ministra:

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik.

Wykonanie inwentaryzacji wodociągu miejskiego

1. **Opis techniczny** powinien zawierać dane co do liczby mieszkańców w chwili uruchomienia wodociągu, oraz w chwili sporządzania planu inwentaryzacyjnego, ponadto ogólny opis stanu miasta.

Należy podać wyniki analizy wody i orzeczenie Państwowego Zakładu Higieny. Określić obszar ochronny ujęcia wody, oraz podać wydajność ujęcia, ponadto opis techniczny powinien podawać przebieg działania całego zespołu urządzeń podanych na planach i rysunkach z możliwą oceną stopnia ich zużycia, oraz wnioskami dotyczącymi renowacji i eksploatacji

2. **Plan sytuacyjny** przeglądowy sporządzony w podziałce 1:25.000 do 1:100.000 powinien podawać miejsce ujęcia wody obszar terenu ochronnego główne rurociągi, zbiorniki wody i granice zaopatrzenia w wodę.

3. **Plan sytuacyjny szczegółowy** sporządzony w podziałce 1:1000 do 1:5.000 na którym należy oznaczyć:

a) gęstość zaludnienia na ha w poszczególnych dzielnicach,
b) sieć wodociągową z podaniem długości i średnic rurociągów uzbrojeniem sieci i obiektami (kolorem czarnym),
c) rzędne terenu na końcach i węzłach rurociągu, oraz w charakterystycznych punktach załamania terenu,
d) wysokość domów wyróżniających się spośród zabudowy oraz rzędne terenu przed tymi domami.

Na poszczególnych planach sytuacyjno-wysokościowych terenów zajętych pod obiekty w podziałce 1:500 lub 1:200 należy zaznaczyć rozmieszczenie poszczególnych budowli z zaznaczeniem kolorami rodzaju materiałów użytych do wykonania budowli, oznaczenie rurociągów, średnic i uzbrojenia sieci kolorem czarnym.

4. Przekroje podłużne należy wykreślić dla głównego rurociągu oznaczając uzbrojenie sieci. Podziałka długości odpowiadająca podziałce planu sytuacyjnego, podziałka wynosi 1:100.

Ponadto należy określić kontury najwyższych budynków.

5. **Rysunki obiektów i ich urządzeń** wewnętrznych powinny być wykonane w podziałce 1:200 do 1:100 z oznaczeniami zasadniczych wymiarów kolorem czarnym lub kilkoma kolorami dla odróżnienia poszczególnych a podobnych elementów urządzeń.

Wykonanie inwentaryzacji kanalizacji miejskiej.

1. **Opis techniczny** powinien podawać dane demograficzne w chwili uruchomienia kanalizacji, oraz w chwili sporządzania planów inwentaryzacyjnych. Należy podać dane hydrologiczne, ilość wód opadowych, ilości wód zużytych, które mają być odprowadzone oraz ogólny opis terenu miasta. Należy podać odbiornik, do którego odprowadzone są ścieki, oraz stopień zanieczyszczenia i ilości przepływu w rzece.

Ponadto należy podać warunki pod jakimi wpuszczane są ścieki przemysłowe do kanalizacji miejskiej.

Opis techniczny powinien podawać przebieg działania całego zespołu urządzeń podanych na planach i rysunkach z możliwą oceną stopnia ich zużycia, oraz wnioskami dotyczącymi renowacji i eksploatacji.

2. **Plan sytuacyjny przeglądowy** w podziałce 1:25.000 lub większej powinien podawać obszar skanalizowany i wielkość zlewni wód powierzchniowych, które mają być odprowadzone oraz odbiornik wód zużytych.

3. Plan sytuacyjny szczegółowy sporządzony w podziałce 1:1.000 do 1:5.000, na którym należy oznaczyć:

a) gęstość zaludnienia, wielkość i granice zlewni, maksymalne ilości wód odprowadzanych,
b) sieć kanalizacyjną z obiektami i podaniem przekrojów kanałów, z oznaczeniem spadków, rzędnych dna kanałów, w studzienkach rewizyjnych oraz długości kanałów.
c) rzędne głębokich piwnic, oraz terenu.

Na szczegółowych planach sytuacyjno-wysokościowych terenów zajętych pod obiekty w podziałce 1:500 lub 1:200 należy oznaczyć rozmieszczenie poszczególnych budowli z zaznaczeniem kolorami rodzajów materiału z jakiego dana budowla jest wykonana, oznaczeniem kanałów, średnic i uzbrojenia (kolorem czarnym).

4. **Przekroje podłużne:** na przekrojach podłużnych kanału w podziałce długości odpowiadającej podziałce planu sytuacyjnego i w podziałce wysokości 1:100 należy oznaczyć:

a) spadki dna,
b) studzienki rewizyjne i obiekty,
c) przekroje kanałów i rodzaje użytego do ich budowy materiału,
d) rzędne terenu, dna kanału, pokrywy studzienek, oraz inne rzędne związane z wysokościami zasadniczymi obiektów,
e) długości odcinków o jednakowym spadku dna, odległości między rzędnymi i hektometrowanie,
f) miejsca połączeń z innymi kanałami z oznaczeniem kierunku ich dopływu,

g) zdolność przepustową kanału na odcinkach pomiędzy załamaniem spadków.

5. **Rysunki budowli i ich urządzeń wewnętrznych** powinny być wykonane w podziałce 1:100 — 1:200 z oznaczeniem zasadniczych wymiarów.

Schematy działania urządzeń powinny być wykonane w podziałce rysunków sytuacyjnych.

Operaty wyżej wymienione powinny być wykonane w trzech egzemplarzach.

1. Plany i rysunki na grubej kalce papierowej.
2. Odbitka światłoczuła podklejona na tekturze i pokolorowana (adiustowana).
3. Odbitka światłoczuła bez podklejenia.
4. Opis techniczny pisany na maszynie. Oprawiony.

91

OKÓLNIK NR. 32.

z dnia 25 czerwca 1947 r.

w sprawie rejestracji usuniętych od dostaw i robót przedsiębiorstw.

(L. dz. III/3349/IT/47).

Nawiązując do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29.I.1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa Ministerstwo Odbudowy przystępuje do założenia rejestru dostawców i przedsiębiorców usuniętych od dostaw i robót.

Powody, dające podstawę do usunięcia od dostaw i robót wymienione są w § 5 ust. 1 cytowanego uprzednio rozporządzenia.

Dyrekcje, Wydziały Odbudowy będące w posiadaniu dowodów, uzasadniających usunięcie przedsiębiorstw od dostaw lub robót, przedstawią Ministerstwu wnioski z załączonymi dowodami.

W czasie od przesłania wniosku do otrzymania decyzji Ministerstwa, przedsiębiorstwa, co do których wnioski zostały przedstawione, powinny być uważane, jako wciągnięte do rejestru.

Załącznik:

Wyciąg z Rozporządzenia
Rady Ministrów.

Podsekretarz Stanu:
inż. St. Pietrusiewicz

Załącznik:

W Y C I Ą G

z Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29.I. 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucji prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92).

§ 5 (1) Zamówienia na dostawę lub robotę nie wolno udzielać:

1) osobom prawomocnie skazanym za dopuszczenie się przy dostawie lub robocie występku przekupstwa osób, pozostających w służbie publicznej, albo za przestępstwo popełnione przeciw bezpieczeństwu Państwa lub z chęci zysku;

2) osobom, przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe, jako podejrzanym o popełnienie czynu występnego wymienionego w pkt. 1);

3) osobom, co do których stwierdzono, że chociażby jednej z uprzednio powierzonych im dostaw lub robót nie wykonały z własnej winy, albo wykonały je w sposób niesumienny; po upływie trzech lat od dnia stwierdzenia wymienionych uchybień udzielenie zamówienia jest dopuszczalne;

4) osobom, którym udowodniono, że żądały dla siebie świadczenia pewnych korzyści za cofnięcie oferty, albo też świadczyły takie korzyści innym.

92

OKÓLNIK Nr. 33.

z dnia 28 czerwca 1947 r.

o zlecaniu robót Planu Inwestycyjnego z terminem ukończenia po dniu 31.III.1948 r.

L. dz. II/1/3716/47.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 13 z dnia 19.IV.1947 o zlecaniu i wykonawstwie robót Planu Inwestycyjnego Ministerstwo Odbudowy zarządza:

1. Rozpisywanie przetargów bądź udzielanie zleceń z terminem ukończenia po dniu 31.III.1948 r. dozwolone jest jedynie w wypadku robót zabezpieczających lub wykończeniowych, przy czym suma zlecenia może przekraczać co najwyżej o 25% kwotę preliminowaną na dany obiekt w aktualnym Planie Inwestycyjnym na rok 1947. O każdym wypadku wydania takiego zlecenia należy zawiadomić Ministerstwo Odbudowy (Departament Polityki Budowlanej).
2. Udzielanie zleceń na roboty w obiektach nie przewidzianych w planie inwestycyj-

nym na rok 1947 względnie na roboty, których koszt przekracza więcej niż o 25% sumy przewidziane w tym planie na dany obiekt, może się odbywać jedynie za każdorazową zgodą Ministerstwa Odbudowy (Departament Polityki Budowlanej), przy czym udzielenie zgody jest równoznaczne z zabezpieczeniem pokrycia na potrzebne kredyty w planie inwestycyjnym na rok 1948.

3. Odnośnie robót o terminie ukończenia od 1.I. do 31.III.1948 r. zlecenia mogą być wydawane na następujących zasadach:

 a) jeżeli pokrycie wydatku ma nastąpić z planu inwestycyjnego na rok 1947, globalna suma umowy nie może przekraczać kwoty preliminowanej na dany obiekt na rok 1947, zaś sama robota musi być wykończona i rachunek za nią wyrównany do dn. 31 marca 1948 r.

 b) jeżeli wydatek ma dotyczyć całkowicie lub częściowo planu inwestycyjnego na rok 1948, należy postępować zgodnie z postanowieniami punktów 1 i 2 niniejszego okólnika.

4. Dotychczasowe postanowienia odnoszące się do przesyłania Ministerstwu Odbudowy (Departament Budownictwa), celem zatwierdzenia, materiałów przetargowych dla kwot kosztorysowych przekraczających kompetencje Dyrekcji i Wydziałów — pozostają nadal w mocy.

Podsekretarz Stanu:

Inż. J. Żakowski

Należność za Dziennik Urzędowy należy wpłacać tylko na konto czekowe w P. K. O. w Warszawie Nr I — 1683 — „Ministerstwo Odbudowy — Wydawnictwa".

Cena numeru niniejszego zł 55.—

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Odbudowy, Warszawa, Al. Marszałka Stalina 38.

Nr 1564 — Robotnicza Spółdzielnia Graficzna, Warszawa, Targowa 80.